

SVĚTOVÝ BESTSELLER

NA OKRAJ

LINA
BENGTSDOTTEROVÁ

Zmizela dívka.
Je potřeba ji najít,
než bude příliš pozdě...

SEVERSKÝ THRILLER VÍTEŽKY CRIMETIME
SPECSAVERS – NEJLEPŠÍ DEBUT

COSMOPOLIS

LINA
BENGTSDOTTEROVÁ

NA OKRAJÍ

LINA
BENGTSDOTTEROVÁ

Přeložila Lucie Podhorná

LINA BENGTSDOTTEROVÁ
NA OKRAJI

Ze švédského originálu *Annabelle* vydaného nakladatelstvím Forum

v roce 2017 přeložila Lucie Podhorná.

Jazyková redakce Vendula Nováková

Návrh obálky, sazba a grafická úprava Jiří Franc

Odpovědná redaktorka Marie Hajdová

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou COSMOPOLIS

U Průhonu 22, Praha 7, jako svou 6 986. publikaci

První vydání, Praha 2018, 320 stran.

Vytiskl CPI Moravia Books.

Copyright © Lina Bengtsson, 2017

First published by Forum Bokförlag, Stockholm, Sweden.

Published in the Czech language by arrangement with Bonnier Rights,

Stockholm, Sweden and PLIMA d.o.o.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2018

Translation © Lucie Podhorná, 2018

ISBN 978-80-271-2141-0 (pdf)

ISBN 978-80-271-0764-3 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

Mým dcerám Ebbě, Edit a Ingrid

*Je to už mnoho a mnoho let,
co v přímořském království
bydlela dívka, již poznali byste hned
podle jména Annabel-Lee –
ta žila jen jediné myšlence,
že má mne ráda tak jako já ji.*

ANNABEL-LEE, EDGAR ALLAN POE

Té noci

Louky přikryla mlha a v příkopu u polní cesty vyhrávali cvrčci. Podél něj vrávorala dívka. Mezi nohama jí tepalo, vytékala z ní jakási tekutina. Říkala si, že by měla plakat, ale žádné slzy nepřicházely.

Kolik je hodin? Jedenáct? Dvanáct? Vyloučila z kabelky telefon. Za chvíli půl jedné. Máma bude šílet. Odchytí si ji hned ve dveřích, popadne ji za ramena, zatřese s ní a zaječí, kde byla tak dlouho. Potom si všimne šrámů, krve, potrhaných šatů. Jak jí to jen vysvětlí?

Byla tak zabraná do myšlenek, že si osoby před sebou ne všimla, dokud je od sebe nedělilo pouhých pár metrů. Nejdřív vyjekla, ale když spatřila známou tvář, vydechla úlevou.

„To jsi ty?“ zamumlala. „Vyděsila jsem se k smrti.“

Byl začátek června a v noci se nikdy pořádně nesetmělo. Fredrik Roos seděl v autě a díval se na zamlžené louky. Věděl, že tamtudy vede Annabellina zkratka, že si ve vysoké trávě vyšlapala vlastní cestičky. Nora jí samozřejmě zakázala tamtudy v noci chodívat, Fredrik ale věděl, že ji Annabelle neposlouchá, a rozuměl jí. Nora byla na včasné příchody pes a každá minuta navíc se hodila. Fredrik doufal, že se Annabelle každou chvíli objeví, že v polích spatří modré šaty z tenké látky, které chyběly Noře ve skříni. Nora udělala příšernou scénu, když to zjistila. Fredrik se na okamžik zamyslel nad svou ženou, nad jejím bouřlivým temperamentem a strachem. Vždycky byla labilní a úzkostlivá. Když se seznámili, skoro ho až fascinovalo, jak při každé všední události dokáže vymyslet hororový scénář. S postupem let ho to však fascinovat přestalo a její povaha ho začala dráždit. Teď seděl v autě, opět vyslán Norou, aby Annabelle vyzvedl a přivezl ji domů, a cítil, že to už moc dlouho nevydrží.

Nemůžeme děti ochránit před vším, říkal pokaždé, i když věděl, že nic nedokáže Noru rozrušit víc. To, že děti nemůžeme ochránit před vším, přece neznamená, že bychom je neměli chránit před tím, před čím je ochránit dokážeme. Jediným problémem bylo, že měli odlišné názory na to, kde je ta hranice. Fredrik by Annabelle dovolil, aby z návštěv u přátel chodila domů sama, klidně i uprostřed noci. Nezamlouvalo se mu ani, že jim Annabelle při změně plánu musí po telefonu oznamovat, kde je. On si během svého dospívání chodil, kam se mu zlíbilo. Zešlel by, kdyby se ho někdo pokoušel hlídat tak, jako Nora hlídá Annabelle. Není divu, že se Annabelle začala Nořiným pravidlům vzpírat. Problém netkví v Annabellině přílišné svobodě, pomyslel si Fredrik, nýbrž v Nořině posedlosti ji kontrolovat.

+

Budova bývalého krámků stála na druhé straně městečka. Dům byl už desítky let prázdný a místní mládež ho využívala ke svým večírkům. Fredrik věděl, že si mnoho místních přeje, aby se ta barabizna zbourala. On sám jednu z petic podepsal, ale spíš jen pro formu. Věděl, že jediným důsledkem demolice by bylo, že by mládež chodila pařit jinam, nejspíš ještě dál od centra.

Zaparkoval před hlavním vchodem. V jediném zaskleném okně už celou věčnost visely zažloutlé plakáty. Až k němu do auta doléhaly tlumené basy. Zvedl telefon, aby zavolaal Noře a zeptal se, jestli Annabelle mezitím nepřišla domů. Neměl vůbec chuť chodit na párty náctiletých, pokud to nebude nezbytně nutné. Ve chvíli, kdy chtěl vytukat Nořino číslo, mu Nora zavolala. Je už na místě?

„Zrovna jsem přijel.“

„Je tam?“

„Teprve jsem vystoupil z auta.“

„Tak běž přece dovnitř.“

„Vždyť už jdu.“

Zarostlé záhony podél zdi krámu byly plné plechovek od piva, nedopalků a lahví. Fredrik prošel hlavním vchodem a vstoupil do velké místnosti, kde kdysi býval obchod. Do nosu ho udeřil zápach opuštěné budovy. Na chvíli se zastavil a prohlížel si špinavou podlahu, pult se starou pokladnou a dlouhé prázdné police na stěnách. Hudba mu duněla nad hlavou. Přistoupil ke dveřím, které, jak věděl, vedly do bytu nad obchodem. Zamčeno. Znovu vyšel ven, obešel budovu a zamířil ke druhému vchodu. U kratší strany verandy spal nějaký kluk s rukou v kalhotách. Fredrik ho musel překročit, aby se dostal ke vstupním dveřím.

Na chodbě zachytil nasládlou vůni. Vydal se po dlouhém točitém schodišti nahoru, odkud se linula hudba.

Teplý hadry, ale husí kůže

Proto jen šilence vidět můžem

Osm set stupňů, klidně mi věř, klidně mi věř.

Fredrik sjel pohledem dolů právě včas, aby zjistil, že dalšímu scho-
du schází prkno. Tady se jednou někdo přizabije, pomyslel si a ně-
kolika posledními kroky vystoupil do patra.

V kuchyni u stolu z tmavého dřeva přetékaajícího popelníky,
lahvemi, plechovkami a baleními tabáku seděli dva kluci. Jeden
z nich držel v ruce malý nůž, který nutkavými pohyby vrážel do
desky stolu. Jejich tváře byly Fredrikovi povědomé, jména si však
vybavit nedokázal. Určitě byli o něco starší než Annabelle, jinak
by je znal. Ani jeden si ho nevšiml, dokud nestál přímo před nimi.

„Zdravíčko!“ zakřičel ten, co bodal nožem do stolu.

Fredrik si vzápětí uvědomil, že to je syn majitele továrny na
výrobu překližky. Svante Linder.

„Pojď se s náma napít!“ zavolal. „Ale netvař se tak smutně,“
dodal, „máme tady hustou pařbu. Všichni ostatní už vytuhli, ale
my do toho budem šlapat až do rána.“

„Už je ráno, Svante,“ zasmál se kluk vedle něj. Zaklepal na špi-
navé prostírání. „Přijde mi, že slunko snad ani vůbec nezapadlo,
kurva.“

„Je tady Annabelle?“ zeptal se Fredrik.

„Annabelle?“ Oba mladíci si vyměnili pohledy.

„Annabelle,“ zopakoval Fredrik.

Svante na něj vrhl úšklebek zkřivený žvýkacím tabákem a pro-
hlásil, že věděl, že Annabelle je na starší, ale že to nemusí tak
přehánět. „Vždyť bys do prdele mohl bejt její fotr.“

„Já *jsem* její fotr,“ odsekl Fredrik. Přistoupil blíž ke stolu, najed-
nou cítil, že by tomu rozšklebenému drzounovi s chutí jednu vrazil.

Mladíci na něj zírali.

„No do hajzlu, tak to mě podrž,“ prohlásil Svante. „Tak ty seš
fakt její fotr.“ Přikopl ke stolu volnou židli a dodal, že se fakt jako
moc omlouvá. Nemyslel tím... nechtěl říct... prostě ho jenom ne-
poznal. Mají trochu popito. „A v takovém hicu jednomu pěkně
vyschne v krku. Nalej mu něco k pití, Jonasi,“ pokývl Svante na

kluka sedícího naproti němu. „Běž mu namíchat něco hezky silného. Tak zvedni už přece zadek, Jonásku.“

„Nic nechci,“ odmítl Fredrik. „Chci jenom vědět, kde je moje dcera. Viděli jste ji?“

„Tady bylo lidí,“ zamyslel se Svante. „Byla to celkem divočina, to jo. Spustili jsme to hnedka v sedm, proto jsou všichni už vylitý jak vázy. Ale jo, byla tady, jenom myslím, že už šla. Pár lidí ještě zůstalo,“ ukázal na strop. „Bejt váma, tak to tady projdu. Má to několik pater,“ zavolal za Fredrikem, který vykročil ke schodům. „Prolezte to všude, oni si lidi lehnou, kde to na ně zrovna přijde.“

Čím výš Fredrik šel, tím hlasitěji hudba hrála. V dalším poschodí byla prostorná chodba. U zdi stálo akvárium. Přistoupil blíž a všiml si, že ve vodě plné nedopalků plave želva. Co to je za lidi, že házejí cigarety do akvária? pomyslel si.

Vedle chodby se nacházel obývací pokoj a v něm pohovky s rozdranými zelenými plyšovými potahy. Na jedné z nich ležela dívka s rozčuchanými vlasy. Fredrik se nejdřív domníval, že dívka spí, ale když přišel blíž, všiml si, že má oči úplně vytreštěné.

„Je ti dobře?“ zeptal se.

„Naprosto skvěle,“ zašeptala, „díky za optání.“ Najednou se rozesmála a začala máchat rukama. Fredrik si pomyslel, že v sobě má kromě alkoholu ještě něco jiného, a že by možná měl zjistit, jak se jmenuje, a zavést ji k rodičům. Rozhodl se, že to udělá, jakmile najde Annabelle.

Chcípnete tady, zima jak blázen.

Chudáci děcka, hřejou se mrazem.

Rádio stálo ve vedlejší místnosti. Hudba byla tak hlasitá, že to rvalo uši. Fredrikovi chvíli trvalo, než našel tlačítko hlasitosti, aby ji mohl ztlumit. Potom šel domem dál a postupně otevíral všechny dveře, ale ve zbylých místnostech v patře nikdo nebyl. Vešel do předsíňky, odkud vedlo nahoru další schodiště. Jak je tahle bara-

bizna vlastně velká? pomyslel si. Copak nikde nekončí? Nahoře se nacházely dvoje dveře. Ty nalevo byly zamčené, ale když Fredrik zmáčkl kliku těch napravo, otevřely se.

Okno v pokoji bylo otevřené a ve větru povlávala špinavá záclona. Uprostřed pokoje stála postel a na ní se pod dekou něco rytmicky pohybovalo.

„Annabelle?“ řekl Fredrik. „Jsi to ty?“

„Do prdele!“ V nohách postele vykoukl zpod deky nějaký mladík. „Vypadni!“ vykřikl. „Jseš úchyl, nebo co? Vypadni!“

„Hledám svou dceru. Jenom jsem se chtěl zeptat, jestli je tady Annabelle.“ Fredrik bedlivě sledoval, jak bude mladík na dceřino jméno reagovat.

„Ne. Nemám tucha, kde je.“

„A koho máš teda pod tou dekou?“

„Rebecku,“ odpověděl mladík. „Ukaž se mu.“

„To jsem já,“ vykoukla Rebecka. „Nevím, kde je Annabelle. Říkala, že už jde domů.“

„Myslel jsem, že šla k tobě,“ hlesl Fredrik. „Nora mi tvrdila, že se u vás budete dívat na film.“

„To jsme taky chtěly,“ potvrdila Rebecka, „ale pak se nám změnily plány.“

„Kdy odešla?“

„To fakt nevím. Annabelle... byla... úplně namol. Promiňte!“ zavolala, když Fredrik vyšel z pokoje. „Měla jsem ji doprovodit domů, ale...“

„Není tam, co?“ Najednou se za ním objevil Svante.

„Ne. Rebecka mi to právě řekla.“

„Ta to teda rozhodně ví.“

„Co je za těmi dveřmi?“ ukázal Fredrik.

„Tam není, to je tutovka.“

„Jak si tím můžeš být jistý?“

„To proto,“ vysvětlil Svante, „že klíček od nich mám jenom já.“

„V tom případě mi můžeš odemknout.“

„Já bych fakt rád. Jenomže jsem ho ztratil. Včera mi někde vypadl. Proto jsem si tak jistej, že tam nikdo není. Hele, chcete pomoci hledat? Máme tady dole moped, šlape jak švýcarský hodinky, můžem vyrazit a...“

Fredrik se Svantemu zadíval do velkých očí. Bylo na nich něco zvláštního. Pomyslel si, že tohle není typ člověka, po němž by chtěl, aby se vydal Annabelle hledat. Ve Svanteho současném stavu by to mohlo znamenat dokonce obecné ohrožení.

„No jasný, že vám pomůžem hledat,“ pokračoval Svante, „vždyť přeče... no jako slyšel jsem, že nesmí bejt venku moc dlouho a...“

Fredrik mu pohlédl do mladé tváře a pomyslel si, že to, co slyšel v městečku, je pravda – že tenhle továrníkův syn je nesympatický hajzlík.

Když se Fredrik vrátil do auta, měl od Nory už tři zmeškané hovory. Zavolal jí zpátky v naději, že mu chce jenom oznámit, že Annabelle je už doma, okamžitě však podle jejího hlasu poznal, že tomu tak není.

„Jsi pořád ještě u krámu?“ zeptala se. A než jí stihl odpovědět: „Byla tam?“

„Ne,“ odvětil Fredrik. „Nebyla tam.“

„Kde teda je?“

„To nevím.“

„Zajeď k Rebece.“

„Rebecka je v krámu,“ vysvětlil Fredrik. „Uklidni se,“ dodal, když se Nora rozplakala. „Určitě je na cestě domů. Podívám se po ní po cestě.“

„Musíš ji přivést domů,“ vzlykla Nora. „Do hajzlu, musíš ji okamžitě přivést domů, Fredriku.“